

บทที่ 4

เปิดประตูสู่เด็กสำสอนทางเพศและหนองใน

“มึงก็บอกพี่เขาไปว่าหาแขก ชาย....(อวัยวะเพศ) ไรจี้ ไม่ต้องอายหรือ กูก็
ทำ กูยังบอกพี่เขาตรงๆ ไปเลย จะอายทำไมวะ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละ”

จอห์น 2553

คำพูดของจอห์นที่บอกให้แมน ไม่ต้องอาย ที่จะบอกว่าพวกเขาทำอาชีพอะไรให้กับ
ผู้ศึกษาฟัง ซึ่งแมนมีท่าทีเงินอาย ได้แต่เพียงพยักหน้า จอห์นเล่าว่าเด็กย่านหลังไนท์บาซาร์ และลาน
ประตูท่าแพแทบทุกคนมีอาชีพขายบริการหรือหาแขกที่เด็กเร่ร่อนเรียกกัน ซึ่งตลอดการเก็บข้อมูล
เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพ ผู้ศึกษามักพบเห็นเด็กวัยรุ่นที่นั่งขายบริการอยู่รอบคูเมืองฝั่งประตูท่าแพ
และในผับบาร์ย่านหลังไนท์บาซาร์ โดยกลุ่มที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนมากที่สุดคือ กลุ่มหญิง
ขายบริการทั้งเด็กวัยรุ่นและหญิงวัยกลางคน ในช่วงแรกของการลงสนามที่ลานประตูท่าแพ ผู้ศึกษา
มักถูกทักทายจากหญิงสาวเหล่านี้เสมอว่า “ไปไหนคะ ไปเที่ยวกันไหม วุ่นนะคะ” หรือบางคนก็
ทักทายด้วยการยิ้มและพยายามที่จะเข้ามาทักทายเพื่อเชิญชวนให้ซื้อบริการจากพวกเธอ ไม่เพียงคำ
ทักทายและเชิญชวนให้ซื้อบริการจากหญิงสาวเท่านั้น หลายครั้งที่ผู้ศึกษาเองก็ถูกทักทายขอซื้อ
บริการจากกลุ่มชายรักชายด้วยเช่นกัน เช่นในครั้งหนึ่งขณะที่ผู้ศึกษากำลังนั่งพูดคุยกับปุ่นและเดือน
บนม้านั่งริมคูเมืองไม่ไกลจากประตูท่าแพ มีรถตู้คันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดฝั่งตรงข้าม มีชายร่างท้วมวัย
กลางคน แต่งกายด้วยกางเกงขาสั้น เสื้อยืด สวมรองเท้าแตะ วิ่งเข้ามาถามผู้ศึกษาว่า “น้องมาใหม่
หรือ พี่ไม่เคยเห็นเลย ไปกับพี่ไหม คิดเท่าไร” แต่เมื่อผู้ศึกษาตอบไปว่า ผู้ศึกษามาทำวิจัย ชายร่าง
ท้วมคนนั้นถึงกับรีบขอโทษและรีบขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว

นอกจากการเข้าไปสังเกตการณ์บนลานประตูท่าแพแล้ว ผู้ศึกษายังได้เข้าไปสังเกตการณ์
ในย่านหลังไนท์บาซาร์ ซึ่งในย่านนี้จะเป็นย่านที่เรียงรายไปด้วยผับบาร์ เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว
ชาวต่างชาติและนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่นี้เป็นที่รู้จักดี ของนักท่องเที่ยวกลุ่มคนรักร่วมเพศ ว่าเป็น
แหล่งซื้อขายบริการเด็กชาย ภาพของเด็กชายนั่งดื่มสุราพร้อมโต๊ะกับนักท่องเที่ยว คอยเอาอกเอาใจ
พูดคุยทักทายกันอย่างสนิทสนม และภาพของนักท่องเที่ยวที่เดินจูงมือเด็กชายกลายเป็นเรื่องปกติ
ในย่านนี้ เด็กเร่ร่อนหลายคนใช้ผับบาร์เหล่านี้เป็นเสมือน “ออฟฟิศ” คอยติดต่อกับแขกหรือลูกค้า
หากไม่ถูกซื้อบริการ พวกเขาก็ยังพอจะมีรายได้จากค่าทิปที่ได้จากการดูแลเอาอกเอาใจลูกค้าบ้าง
เล็กๆ น้อยๆ นอกจากผับบาร์ในย่านหลังไนท์บาซาร์แล้ว ถัดไปไม่ไกลนัก ก็เป็นย่านถนนลอย-

เคราะห์ ซึ่งถนนตลอดทั้งสายจะเรียงรายไปด้วยฝับบาร์ทั้ง 2 ฝั่ง แต่ละร้านก็จะมีหญิงสาวแต่งตัว ยั่วยวน คอยตะโกนทักทายนักท่องเที่ยวอยู่หน้าร้าน เพื่อเชื้อเชิญให้เข้ามาใช้บริการ ที่นี้มักพบเห็น ภาพของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่กอดจูบ ลูบไล้หรือเดินยั่วยวนจนกลายเป็นภาพ ชินตา

จะเห็นได้ว่าบริเวณท่าแพและในท่าบารวี่ที่เป็นพื้นที่ที่เด็กเร่ร่อนใช้พบปะกันเสมอนั้น เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้ายทางเพศและการมอมเมา และด้วยเงื่อนไขชีวิตของเด็กเร่ร่อนเหล่านี้ จึงทำให้พวกเขาหนีไม่พ้นจากการเสี่ยงจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งในบทนี้ผู้ศึกษาจะขอ กล่าวถึงเรื่องเด็กเร่ร่อนกับเพศสัมพันธ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในเด็กเร่ร่อน ทั้งการถูก ประทับตราจากโรคและการแสวงหาการรักษาพยาบาล

4.1 เด็กเร่ร่อนกับพฤติกรรมทางเพศ

จากข้อความข้างต้นจะทำให้เห็นได้ว่า สภาพแวดล้อมที่เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพอาศัยอยู่นั้น พวกเขาต้องพบเจอกับสิ่งชั่วร้ายที่ส่อไปในเรื่องเพศ ทั้งภาพของนักท่องเที่ยวที่กอดจูบลูบไล้ และ เดินยั่วยวนไปตามเสียงเพลง หญิงสาวแต่งตัวยั่วยวนที่คอยเรียกลูกค้าเข้าร้าน หญิงขายบริการที่ยืน อยู่เรียงรายรอบคูเมืองฝั่งประตูท่าแพ จนบางครั้งเด็กเร่ร่อนเหล่านี้อาจถูกล่อลวงเข้าสู่ธุรกิจทางเพศ ก็ได้ และเมื่อเด็กเร่ร่อนพบเจอกับสิ่งเหล่านี้บ่อยๆ ทำให้เด็กเหล่านี้รู้สึกว่าเรื่องเพศกลายเป็น เรื่องปกติ จนนำไปสู่พฤติกรรมเลียนแบบ ซึ่งหลาย ครั้งที่ผู้ศึกษาเดินทางไปยังประตูท่าแพเพื่อเก็บ ข้อมูลและนั่งพูดคุยกับเด็กเร่ร่อนอยู่นั้น ผู้ศึกษามักพบเห็นเด็กเร่ร่อนที่ดวงคู้กันมานั่งหยอกล้อกัน จูบ หอมแก้ม บนลานประตูท่าแพอย่างไม่สนใจสายตาจากผู้คนรอบข้างที่เดินผ่านไปผ่านมา บางครั้งก็พูดจาไปทางเรื่องลามกอนาจาร ซึ่งผู้ศึกษาเคยได้มีโอกาสถามบี เด็กเร่ร่อนคนหนึ่งที่ใช้ ชีวิตประจำวันที่ลานประตูท่าแพ ถึงความรู้สึกต่อการกอดจูบลูบไล้อย่างไม่สนใจสายตาผู้คน บีตอบ ว่า

“ไม่อายหรอกที่ อายเขาทำไม ไม่รู้จักกันสักหน่อย ผมก็ไม่ได้ไปทำอะไรกับ เขา ฝรั่งเขาก็ทำกันเยอะแยะ เนี่ยๆ พี่ (ชี้ไปทางนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติคู่ หนึ่งที่กำลังนั่งกอดจูบกันบนลานประตูท่าแพ) ไม่เห็นเป็นไรเลย ตำรวจก็ ไม่ได้จับสักหน่อย”

ปี 2553

ดังเช่นที่พี่พจน์ เจ้าหน้าที่มูลนิธิธิดาสาพัฒนาเด็กได้เคยบอกกับผู้ศึกษาว่า พฤติกรรม เลียนแบบนักท่องเที่ยว กลายเป็นปัญหาที่ทำให้เด็กเร่ร่อนมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เพราะพวก

เขาเสพลิงเหล่านี้นั่นขึ้น และทำให้พวกเขาคิดไปว่าการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นเรื่องปกติ หรือแม้แต่การกอดจูบกันในที่สาธารณะก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติอะไร เด็กเร่ร่อนบางคนเคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยมีอายุเพียง 9 หรือ 10 ปีเท่านั้น ในสังคมและวัฒนธรรมของเด็กเร่ร่อนที่ไร้กฎระเบียบ ขาดผู้ปกครองคอยดูแลเตือน ทำให้เด็กเร่ร่อนมีอิสระในการใช้ชีวิต ซึ่งรวมไปถึงเรื่องเพศที่ไร้การควบคุม ทำไปตามอารมณ์มากกว่าเหตุผล รักสนุก ส่งผลให้พวกเขาคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มหรือการเปลี่ยนคู่นอนบ่อยๆ กลายเป็นเรื่องปกติในกลุ่มของเด็กเร่ร่อน ทำให้การมีเพศสัมพันธ์ไม่จำเป็นต้องมาจากความรัก ดังเช่น เค้นที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน โดยที่ไม่ได้รู้สึกรักใคร่ เพียงแต่เพราะอารมณ์พาไปเท่านั้น เค้นเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า

“ตอนนั้นผมไปหาเพื่อนที่ห้อง เพื่อนผู้หญิงนะพี่ เข้าไปมันก็ใส่แต่ผ้าเช็ดตัว บอกว่าเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ตอนนั้นผมเห็นแล้วมันก็เกิดอารมณ์ เลยบอกมันว่าขอทีดี ทีแรกมันก็บอกว่าบ้า แต่ผมก็บอกว่าพูดจริงๆ นะ แล้วมันก็บอกว่ากลัวขอก็กลัวให้”

เค้น 2553

ไม่เพียงกรณีของเค้นที่ขอมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนเท่านั้น ยังมีกรณีของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่สมยอมหรือเรียกอีกอย่างว่า “ข่มขืน” ซึ่งมีการข่มขืนภายในกลุ่มเด็กเร่ร่อนด้วยกันเองอยู่หลายครั้ง เช่นที่ครั้งหนึ่งซึ่งผู้ศึกษาได้ถามปุ๊นซึ่งสนิทกับบอยว่า ปุ๊นเจอบอยบ้างไหม เนื่องจากผู้ศึกษาไม่พบบอยในระยะนั้น ปุ๊นเล่าว่า

“พี่ยังไม่รู้อะไร ไอ้บอยมันหนีไปแล้ว มันไปข่มขืนค่าย พี่เคยเจอไหม ค่ายนี้เป็นแฟนเพื่อนสนิทกับมันเลยนะ วันนั้นค่ายมันเลี้ยงลูกที่ห้องคนเดียวไอ้บอยก็เข้าไปหาแล้วก็ข่มขืนค่าย ตอนนี้นมันอยู่ไม่ได้หรอกพี่ มันจะโดนตีเอาไหนจะเรื่องเงินที่มันยืมแล้ว ไม่คืนเขาคอีก แล้วยังไปบอกตำรวจให้จับเพื่อนอีกนะ มันอยู่ไม่ได้หรอกพี่ ตอนนี้อ้าเขาเจอหน้ามัน มันตายแน่”

ปุ๊น 2553

หรือในอีกกรณีหนึ่งของการข่มขืนภายในกลุ่มของเด็กเร่ร่อน ซึ่งเป็นเรื่องเล่าที่ผู้ศึกษาได้ฟังจากเจ้าหน้าที่มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กว่า

“แต่ก่อนมันมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เพิ่งออกมาเร่ร่อน เด็กคนนี้เป็นคนสวย ไอ้เด็กพวกนี้ (เด็กเร่ร่อนผู้ชาย – ผู้ศึกษา) ก็ไปรุมจีบเขา เด็กผู้หญิงคนนี้ก็ไม้อเอาแล้วยังไปค่าเขาคอีก ค่าไอ้เหี้ยไอ้ห่า หน้าตาอย่างมึงกูไม่เอาหรอก หน้าตา

อย่างมีงาอ่อนนุ่มก็ไม่ได้เห็นหรอก แล้ววันนั้น ไอ้พวกเด็กผู้ชายก็บอกว่า จะเอาเด็กผู้หญิงนี้มาทำเมีย เด็กผู้หญิงก็คำ คำไปด่ามา ไอ้พวกเด็กผู้ชายมันก็ลากเขาไปข่มขืน เด็กผู้หญิงก็ร้องไวยวาย พอมีอะไรกันเสร็จผู้หญิงก็ด่าอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่นะ คือจริงๆ เขาก็เป็นเพื่อนกันอยู่แล้ว พี่ก็ไม่ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นคิดอะไรหรือเปล่านะ เพราะเด็กคนนั้นก็หาแขกอยู่เหมือนกัน (ขายบริการ – ผู้ศึกษา) ที่เล่ามานี้พี่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นะ มีเด็กมาเล่าให้ฟัง พี่ก็ได้แค่ห้าม แค่ว่าอย่าไปทำนะ มันไม่ดี ทำกับผู้หญิงอย่างนี้มันไม่ดี แต่ก็เท่านั้น เพราะเราไม่ได้อยู่กับเด็กตลอด ก็ไม่รู้จะแก้ไขปัญหายังไง ก็ได้แต่บอกเด็กผู้หญิงว่าทำอะไรก็ให้ระวังตัวกันบ้าง อย่าไปไวใจใครง่ายๆ อย่าไปอยู่ที่เปลี่ยวๆ ”

เจ้าหน้าที่มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก 2553

จากการสอบถามเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กได้ความว่า เด็กหญิงที่เริ่มออกมาเร่รอนมักจะเสียตัวครั้งแรกในช่วง 1 – 2 สัปดาห์แรก หากไม่เสียตัวให้กับเด็กเร่รอนด้วยตัวเอง ก็อาจถูกล่อลวงให้ขายบริการ เด็กหญิงหลายคนเมื่อออกมาเร่รอนได้ไม่นานก็มักจะหาแฟนเป็นเพื่อนคู่ใจ เพื่อป้องกันอันตรายต่างๆ ที่จะเข้ามา การใช้ชีวิตเร่รอนตามลำพังของเด็กหญิงนั้นถือว่าเป็นเรื่องอันตรายมาก การมีแฟนจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อลดความอันตรายที่จะเข้ามา แต่ทว่าการคบหากันของเด็กเร่รอน มักจะคบหากันในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ประมาณ 3 – 5 เดือน น้อยคนนักที่จะคบหากันเป็นเวลานาน ในช่วงแรกของการเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้ศึกษามักทราบข่าวเรื่องการคบหาหรือการเลิกรากันในกลุ่มของเด็กเร่รอนอยู่เสมอ โดยส่วนใหญ่เด็กเร่รอนมักคบหากันในกลุ่มเด็กเร่รอนด้วยตัวเอง และมักคบหากันแบบเวียนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ตัวอย่างเช่นเด็กหญิงเอกำลังคบหาอยู่กับนายกอ แต่เมื่อเลิกรากับนายกอ เด็กหญิงเอกก็หันไปคบกับนายข ที่เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับนายกอ เป็นต้น เหตุการณ์เช่นนี้เกิดบ่อยครั้งภายในกลุ่มเด็กเร่รอน อย่างที่บ่งชี้ได้เคยเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่าเขาเคยคบใครเป็นแฟนบ้าง ซึ่งที่ผ่านมานั้นคนที่เขาเคยคบส่วนใหญ่เป็นเด็กเร่รอนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันแทบทั้งสิ้น เป็นการหมุนเวียนคู่ภายในกลุ่ม ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่ของการเลิกรากันของเด็กเร่รอนมาจาก ต่างคนต่างมีอายุน้อย ขาดวุฒิภาวะความอดทนอดกลั้น ยังรักอิสระและชอบทำตามใจตัวเอง ขาดเหตุผล เมื่อเกิดปัญหาขึ้นจึงไม่สามารถจะแก้ไขปัญหา หรือประนีประนอมกันได้ และที่สำคัญคือพวกเขาไม่มีผู้ใหญ่ที่คอยชี้แนะและไม่มีครอบครัวหรือความสัมพันธ์อื่นทางสังคมอื่นใด ที่พวกเขาต้องพิจารณาาร่วมด้วย เมื่อต้องเลิกรากับคู่ของตน

4.2 การหา “แขก”: การก้าวสู่อาชีพขายบริการทางเพศ

นอกจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและเปลี่ยนคู่นอนบ่อยแล้ว เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังมีอาชีพหาแขกหรืออาชีพขายบริการทางเพศ ดังเป็นที่ผู้ศึกษาได้นำเสนอไปในบทที่ 2 ว่า เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นก็จะหันเข้าสู่อาชีพหาแขกหรืออาชีพขายบริการทางเพศ โดยเด็กเร่ร่อนที่ผู้ศึกษาได้ทำความรู้จักพูดคุยส่วนใหญ่แทบทุกคนเคยผ่านอาชีพหาแขกหรือกำลังทำอยู่แทบทั้งสิ้น มีเพียงเด็กเร่ร่อนไม่กี่คนที่ไม่เคยมีอาชีพหาแขก แต่ก็ยังมีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับอาชีพหาแขก เช่น นายหน้าจัดหาแขก เด็กเลิฟตามผับบาร์ เด็กเร่ร่อนหลายคนที่ทำอาชีพหาแขกส่วนใหญ่เริ่มจากชีวิตเร่ร่อนขอทานหรือขายดอกไม้ เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น อาชีพขอทานก็เริ่มติดขัด เงินที่ได้จากการขอทานก็เริ่มลดน้อยลง เพราะในวัยเด็กนั้นพวกเขาได้รับความสงสารจากการเป็นเด็ก ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ต้องมานั่งขอทานตากแดดตากฝน แต่เมื่อพวกเขาโตขึ้นพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว จึงทำให้พวกเขาได้รับความสงสารน้อยลง

“พอโตขึ้นก็เริ่มขอเงินไม่ได้แล้วพี่ คนไม่ค่อยสงสาร บางคนก็ถามว่าทำไมไม่ไปทำงาน มาขอทานทำไม แล้วก็อีกอย่างก็ขอเงินไม่ได้เพราะอายด้วยพี่ พอสาวเดินผ่านนะ อยากลูกหนีเลยพี่ อายเขา”

อาหล้า 2553

เมื่ออาชีพขอทานเริ่มทำรายได้ให้น้อยลง ทำให้เด็กเร่ร่อนเหล่านี้ต้องหาอาชีพใหม่ เด็กเร่ร่อนส่วนใหญ่ไม่มีทางเลือกในด้านอาชีพมากเท่าใดนัก เมื่อพบเห็นเด็กเร่ร่อนรุ่นพี่หรือเพื่อนหลายคนที่มีอาชีพหาแขก มีเงินใช้มากขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ได้ใส่เสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพง และเด็กเร่ร่อนหลายคนก็ถูกชักชวนจากเพื่อนหรือรุ่นพี่ให้ก้าวเข้าสู่อาชีพขายบริการอย่างเช่นกรณีของ อาหล้าที่เล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า

“ไอ้ที่ไปหาแขกที่แรกเลยนะพี่ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำเลย วันนั้นผมก็นั่งอยู่ที่ท่าแพ (ลานประตูท่าแพ) ตอนนั้นอายุสัก 12 – 13 ได้มั้งพี่ ฝรั่งมันก็เข้ามาคุยกับผม ผมก็ฟังไม่รู้เรื่อง แต่มันก็ทำท่าทางจะพาเราไปไหนนั่นแหละ มันก็ชักเงินให้ ผมก็ยังไม่ไป ไม่รู้ว่ามันจะพาไปที่ไหน เพื่อนผมคนหนึ่งมันก็บอกว่าไปดิ คือเพื่อนผมมันหาแขกก่อนอยู่แล้วไง มันบอกว่าไปดิ ไปชักว่าวให้มันแค่นี้เอง ได้เงินเยอะนะ โวย แต่ผมก็ไม่กล้าไป พอมาอีกวันเพื่อนมันเลยชวนผมไปกับมัน พอไปถึงผมไม่ทำอะไรเลยพี่ ผมนี่นิสัยไม่ดีมากเลย ไปถึงผมก็นั่งดูทีวี กินแอปเปิ้ล ไม่กินแอปเปิ้ลก็กินขนม เพื่อนผมทำหมด ฝรั่งมันก็แค่มือกอดๆ หอมๆ ผมเฉยๆ ตอนนั้นผมไปอยู่กับฝรั่ง 3 คืน ได้มาคนละ 5,000

ผมคิดใจว่า ทำไมมันได้เงินเยอะอย่างนี้วะ เอาดั่งค์ไปเล่นสนุกเล่นไฟ ไปเที่ยว แป๊บเดียวดั่งค์หมดเลย”

อาหล้า 2553

อีกกรณีหนึ่งที่น่าสนใจ คือกรณีของอาชิง อาชิงมีชีวิตวนเวียนอยู่ในย่านลอยเคราะห์และย่านหลังไนท์บาราร์ตั้งแต่เด็ก ทำให้เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นอาชิงจึงผันตัวเองจากเด็กขายพวงมาลัยในย่านลอยเคราะห์ ไปเป็นเด็กนั่งบาร์ในย่านหลังไนท์บาราร์

“ทีแรกผมก็ไม่ตั้งใจจะหาเงินนะพี่ ผมก็แค่ไปเล่นสนุกกับเพื่อนที่บาร์เฉยๆ ไปซิงเหล้าให้แขกบ้าง ก็ได้ค่าทิปมา ทำไปทำมา ก็มีฝรั่งมันมาชอบผม มันก็ชวนไปนั่งที่โต๊ะ ชวนกินเหล้า คุยกันไปคุยกันมา ผมก็ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง เพราะมันพูดภาษาอังกฤษ แต่มันก็ทำท่าทางแบบว่า ชวนผมไปที่ห้องมัน ทีแรกก็ไม่กล้าเท่าไร แต่เพื่อนบอกว่าไปเถอะ ได้เงินเยอะ ไม่ต้องทำอะไรมาก ผมก็เลยลองไปดู ตอนนั้นผมยังไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร พอไปถึงมันก็ถอดเสื้อผม แล้วมันก็ถอดของมัน แล้วก็เข้ามากอดผม มันอายุๆ พี่ผู้ชายกับผู้ชาย แล้วมันก็เอามือมาจับอ้นนั้นผม (ทำมือชี้ไปที่เป้ากางเกง) แล้วมันก็บอกว่า ชักว้าว (ช่วยตัวเอง) ให้ดูหน่อย มันก็เปิดหนังโป๊ให้ดู หนังโป๊ผู้ชายกับผู้หญิงนะพี่ แล้วมันก็ดูผมชักว้าว แล้วมันก็ชักของมัน พอเสร็จมันก็เอาดั่งค์ให้ผมพันกว่าๆ นี่แหละ ไปกับมันประมาณ ชั่วโมงกว่าๆ ผมคิดในใจว่า ทำไมเงินมันได้ง่ายแบบนี้ ได้เงินเสร็จไปเล่นเกมสเลย์พี่ เลี้ยงเพื่อนอีก แป๊บเดียวหมด”

อาชิง 2553

ด้วยเงื่อนไขชีวิตของเด็กเร่ร่อนที่ไม่มีการศึกษา หรือมีการศึกษาน้อย บางคนไม่สามารถอ่านเขียนภาษาไทยได้เลย และด้วยอายุที่น้อยเกินไป ไม่มีบัตรประชาชนหรือหลักฐานการแสดงตน ทำให้เด็กเร่ร่อนเหล่านี้ถูกจำกัดด้านอาชีพ ส่งผลให้อาชีพที่พวกเขาพอจะทำได้ มีเพียงไม่กี่อาชีพเท่านั้น เช่น เด็กเสิร์ฟ งานก่อสร้าง รับจ้างทั่วไป โดยเด็กเร่ร่อนที่ไม่มีบัตรประชาชนหรือเอกสารแสดงตน ส่วนใหญ่พวกเขาจะไม่สามารถเข้าทำงาน แต่บางครั้งก็อาจถูกจับในฐานะลูกจ้างต่างด้าวผิดกฎหมายเป็นต้น

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการทำงานคือ พวกเขามักพบปัญหาการทำงานที่หนักเกินไปหรือถูกโกงค่าแรง ด้วยความเป็นคนชนชั้นล่างที่แทบไม่มีสิทธิ์ต่อรอง ทำให้งานที่พวก

เขาได้ทำส่วนใหญ่เป็นงานในระดับล่างคืองานที่ใช้แรงงาน เช่น เด็กทำงานหลังครัว เด็กจัดร้าน เด็กทำความสะอาด เด็กยกของ ฯลฯ เมื่อพบกับงานเหล่านี้ไม่ได้เด็กเร่ร่อนหลายคน จึงตัดสินใจออกจากงาน เมื่อประสบปัญหาจากการทำงานและดูเหมือนว่าจะไม่ชอบงานที่ทำนั้น พวกเขาจึงหันเข้าสู่อาชีพหาแขกหรืออาชีพขายบริการทางเพศ ซึ่งมาจากคำชักชวนจากเพื่อนบ้าง การแนะนำจากรุ่นพี่บ้าง หรือจากการเห็นเพื่อน ที่ทำ มีเงินใช้มาก มีเวลาได้เที่ยวเล่น ไม่ต้องตื่นเช้าเพื่อไปทำงาน มีเสื้อผ้าดี ๆ สวมใส่ ดังที่เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กเคยบอกกับผู้ศึกษาว่า เด็กที่เติบโตมาในย่านถนนลอยเคราะห์ส่วนใหญ่มักจะก้าวเข้าสู่การเป็นเด็กนั้บบาร์ในย่านหลังไนท์บาซาร์ เมื่อรู้ว่าอาชีพหาแขกเป็นงานที่สามารถหาเงินได้ครั้งละมากๆ ไม่จำเป็นต้องมีบัตรประชาชน ไม่ใช่วุฒิการศึกษา เป็นงานที่ไม่หนักหนามากนัก และเป็นอาชีพที่อิสระ ไม่มีใครบังคับ จะทำหรือไม่ทำก็ได้ ด้วย “ข้อดี” เหล่านี้ทำให้เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพหลายคนหันเข้าสู่อาชีพหาแขกหรืออาชีพขายบริการทางเพศ

เมื่อเด็กเร่ร่อนก้าวเข้าสู่การหาแขกครั้งแรกแล้ว พวกเขาก็จะเริ่มหาแขกครั้งต่อไป ด้วยสิ่งล่อตาล่อใจเช่น เงินทอง สิ่งของที่ได้จากแขกด้วยความเสน่หา ไม่เพียงเท่านั้นเด็กหลายคนที่ทำอาชีพหาแขก ยังมีความหวังว่าสักวันหนึ่งเขาอาจถูกลูกค้ารับไปเป็นบุตรบุญธรรมก็เป็นได้ หรืออาจจะมีลูกค้าที่ถูใจเขา และส่งเงินให้ใช้ทุกเดือน การได้พบเจอลูกค้าแบบนี้ถือว่าเป็นเรื่องโชคดีในกลุ่มของเด็กเร่ร่อนที่ทำอาชีพหาแขก เพราะไม่ต้องรับความเสี่ยงว่าวันนี้จะมีแขก มีรายได้หรือไม่ และในวันที่ว่างเว้นจากแขกประจำ ก็ยังสามารถหาแขกหารเพิ่มได้อีกด้วย หากใครได้แขกประจำหรือถูกนำไปเลี้ยงจึงถือว่าเป็นเรื่องโชคดี

4.3 เด็กเร่ร่อนกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (โรคหนองใน)

จากสองหัวข้อข้างต้นจะเห็นได้ว่าการใช้ชีวิตของเด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพมีความเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เนื่องจากสภาพสังคมและวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม อาชีพ ค่านิยม ที่ล่อแหลมต่อการมีเพศสัมพันธ์ จากการค้นหากลุ่มตัวอย่างของเด็กเร่ร่อนที่เป็นหรือเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่ามีเด็กเร่ร่อนหลายคนที่เป็นและเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เด็กเร่ร่อนหลายคนคิดเชื่อเอชไอวี ซึ่งจากการเข้าไปคลุกคลีกับเด็กเร่ร่อนนั้น ผู้ศึกษามักจะได้ยินข่าวลืออยู่เสมอว่ามีใครบ้างที่เป็นโรคเอดส์ แต่ผู้ศึกษาไม่สามารถพุดคุยเรื่องนี้ได้อย่างตรงไปตรงมาเนื่องจากโรคเอดส์เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและมีผลกระทบต่อจิตใจ ต้องใช้เวลาในการสร้างความสนิทสนมและความไว้วางใจเป็นเวลานานและเนื่องด้วยเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ที่มีค่อนข้างจำกัด ทำให้ในงานศึกษาชิ้นนี้ ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะศึกษาเฉพาะโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ไม่ใช่โรคเอดส์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามพบว่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เด็กเร่ร่อนเป็นส่วนใหญ่คือโรคหนองใน ซึ่งจากการสอบถามเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิพบว่า โรคหนองในเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพเป็นมากที่สุด เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน โดยเจ้าหน้าที่เล่าว่า

“โรคหนองในนี้เด็กเป็นบ่อยที่สุด เด็กบางคนเป็นแล้วรักษาไม่หายขาดก็จะ เป็นซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่างถ้าช่วงไหนมีคนเป็นหนองในนะ ก็จะแห่กันเป็น บาง ที่เดือนนึงมาปรึกษาขอให้เราพาไปหาหมอเป็นสิบกว่าคนก็มี เพราะเด็กพวก นี้ไม่ค่อยใช้ถุงยาง ยิ่งกับแฟนตัวเองด้วยแล้วยังไม่ค่อยใส่ อย่างเด็กคนหนึ่ง ไปติดมาจากแขก แล้วก็ไปมีอะไรกับแฟน แฟนก็เป็น แล้วไอ้แขกคนนั้น ไป มีอะไรกับเด็กคนอื่น มันก็กระจายไปอีก ส่วนใหญ่ก็จะกระจายในกลุ่มด้วยกันเองนี่แหละ”

เจ้าหน้าที่อาสาพัฒนาเด็ก 2553

ซึ่งจากการพูดคุยกับเด็กเร่ร่อนที่ป่วยและเคยป่วยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เด็กเร่ร่อนหลายคนเป็นและเคยเป็นโรคหนองในมาแล้วแทบทั้งสิ้น ทำให้โรคหนองในถือได้ว่าเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มเด็กเร่ร่อนย่านท่าแพ เช่นในกรณีของแชมป์ที่ป่วยเป็นโรคหนองในถึง 9 ครั้ง หรือในกรณีของอาหล้าที่เคยเป็นถึง 2 ครั้ง แต่ในทุกกรณีที่ผู้ศึกษาได้ สัมภาษณ์นั้น ไม่มีใครเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โรคอื่นๆ เลย

การป่วยเป็นโรคหนองใน ได้สร้างความลำบากใจและความทุกข์ทรมานให้กับเด็กเร่ร่อนเหล่านี้ไม่น้อย ทั้งจากการถูกเพื่อนล้อจนทำให้อับอาย ความทรมานจากความเจ็บป่วยจากอาการของโรค หรือแม้แต่ความทรมานที่ต้องเก็บความเจ็บป่วยนี้เป็นความลับ แม้ว่าในสังคมเด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพ การมีเพศสัมพันธ์อย่างสำส่อน หรือการขายบริการทางเพศนั้นจะกลายเป็นเรื่องปกติ ดังนั้นโรคหนองในในความหมายของเด็กเร่ร่อน จึงไม่ได้ถูกรังเกียจในฐานะโรคของคนสำส่อน แต่กลายเป็นโรคของคนสกปรก ด้วยอาการของโรคที่มีหนองไหลออกมาจากอวัยวะเพศ แม้ว่าการประทับตราทางสังคมในกลุ่มเด็กเร่ร่อนจะไม่เท่ากับกลุ่มคนกลุ่มอื่นทั่วไปในสังคม อย่างเช่น กลุ่มสตรีแม่บ้าน กลุ่มบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงๆ แต่ทว่าการประทับตราทางสังคมนั้นก็สร้างความอับอายไม่น้อยจนทำให้เด็กเร่ร่อนหลายคนที่ป่วยเป็นโรคหนองในไม่กล้าที่จะเปิดเผยความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับเขาได้ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกล้อหรือถูกดูค่า อย่างเช่นในกรณีของเด่นที่ไม่กล้าบอกแม่ของตัวเอง

“ผมไม่ได้บอกแม่ครับ กลัวแม่รำ ฐึ้นะพี่ว่าเป็นหนองในแต่ก็บอกแม่ว่ามันเจ็บ อืม...เออ.... ไอ้นี้พี่ (ทำมือชี้ไปที่เป้ากางเกง) แม่บอกว่ามันคงอีกเสบน แล้วก็บอกให้ไปหาหมอ ผมก็ไม่กล้าไป ก็คิดว่ามันคงหายเอง อีกอย่างมันอายยังงิไม่รู้พี่จะให้หมอมาคูอันนั้นของเรา”

เค้น 2553

หรืออย่างกรณีของอาหล้าที่ไม่บอกใครว่าตนเองป่วยเป็นโรคหนองใน และพยายามรักษาด้วยตัวเองโดยการซื้อยามากิน

“ตอนเป็นครั้งแรกนั้น ไม่มีใครรู้เลยพี่ ไม่กล้าบอกเขา ขนาดเพื่อนสนิทๆ ผมยังไม่บอกเลย กลัวมันเอาไปล้อกัน แล้วอีกอย่างผมคิดว่าผมจัดการได้ ครั้งแรกที่เป็นผมก็ไปซื้อยาแก้อักเสบมากิน ถ้ามันปวดก็ไปซื้อยาแก้ปวด”

อาหล้า 2553

หรืออย่างกรณีของแมนที่เป็นเด็กชื้อาย เมื่อเขาเป็นโรคหนองใน เขาเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ แต่ทว่าด้วยความเครียดที่กลัวว่าโรคหนองในจะลุกลาม เขาจึงไปปรึกษาเพื่อน แต่ทว่าสุดท้ายความลับที่เก็บไว้ก็ถูกเปิดเผยออกมา เมื่อเพื่อนคนที่เขาไปปรึกษาแกล้งตะ โทณที่มูลนิธิฯ บอกให้คนอื่นๆ ฐึ้น แมนเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์วันนั้นด้วยความอายๆ ว่า

“ตอนนั้นผมไม่รู้จะทำยังงิพี่ ก็เลยไปถามเพื่อน เพื่อนสนิทกันนี้แหละครับ พอผมบอกมัน อีกวันผมเข้าไปที่ศูนย์ (มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก – ผู้ศึกษา) มันก็แกล้งผม มันตะ โทณบอกเขาว่า ไอ้แมนเป็นหนองใน ไอ้แมนเป็นหนองใน ผมนี้อายมากเลยพี่ วันนั้นมีผู้หญิงอยู่ด้วย แล้วเพื่อนก็อยู่ที่นั่นกันหลายคน เขาก็รู้กันหมดเลย พอเขารู้ก็โดนล้อตลอดเลยพี่ เวลาเขามาล้อผมก็บอกว่า เออขอให้มีเป็นบ้าง ขนาดว่าตอนนี้หายแล้วมันยังล้อกันอยู่เลยพี่ แต่ไม่ค่อยบ่อยละ”

แมน 2553

อย่างไรก็ตามเรื่องที่แมนโดนเพื่อนล้อก็นับว่ายังมีผลในด้านดีต่อแมนอยู่บ้าง เพราะเมื่อเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯทราบ จึงพาแมนไปปรึกษาที่ศูนย์กามโรค แต่ก็ใช้ว่าเด็กเร่ร่อนทุกคนที่เป็นโรคหนองในแล้วจะรู้ชื้อาย และเก็บเรื่องราวความเจ็บป่วยไว้เป็นความลับ เช่นในกรณีของแซมปี เด็กเร่ร่อนที่มีท่าทางหัวๆ ไม่สนใจใคร เมื่อเขาป่วยเป็นโรคหนองใน เขาบอกกับทุกคนอย่างเปิดเผย แซมป์เล่าว่า

“ผมเป็นหนองในครั้งแรก ผมก็บอกแม่เลย บอกแฟนผมด้วย พอบอกไปก็โดนตำมาเลยพี่ แม่ตำผมก่อนเลย คิงนี่มันจ้าวแต่ เอาไปเรี่ยนากะ จ้าวเหมือนป๋อจิงนะ พอแม่ตำเสร็จแฟนตำอีก คิงมันจ้าวล่อ เลือกเอาสาตอนเป็นเมน สมน้ำหน้า แต่ผมก็ไม่คิดไรมากนะพี่ แม่ก็บอกให้ผมไปหาหมอ อย่างกับเพื่อนผมก็บอกนะ ก็ไปถามมันว่า คิงเคยเป็นหนองในก่อ มันยะไฉวะ มันก็บอกผมมา พอเพื่อนมันรู้ว่าผมเคยเป็นนะพี่ มันก็เข้ามาถามผมตั้งหลายคน ผมเลยๆ นะพี่ ไอ้หนองในเนี่ย ไม่ได้เป็นเอดส์สักหน่อยจะอายุทำไม กินยาเดี๋ยวก็หาย คิดอะไรมาก”

แชมป์ 2553

แต่ถ้าใช้ว่าเด็กเร่ร่อนทั่วไปจะเป็นอย่างแชมป์ โดยมากเด็กเร่ร่อนส่วนใหญ่ที่ป่วยหรือเคยป่วยเป็นโรคหนองในที่ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ เด็กเร่ร่อนทุกคนยกเว้นแชมป์ ต่างเลือกที่จะเก็บเรื่องโรคหนองในเป็นความลับ และอายุที่จะบอกใคร ถึงแม้ว่าการถูกล้อภายในกลุ่มจะไม่ได้มีความรุนแรงถึงขั้นต้องถูกขับไล่ออกจากกลุ่ม หรือถูกเลิกคบ หรือเป็นแค่เรื่องล้อเพื่อความสนุกสนานภายในกลุ่ม แต่ทว่าการถูกล้อนั้นก็สร้างความรำคาญใจให้กับพวกเขาไม่น้อย และหลายครั้งที่ผู้ศึกษาสอบถามถึงเรื่องโรคหนองในกับเด็กเร่ร่อน เมื่อมีเพื่อนหรือคนนอกอยู่ด้วย เด็กเร่ร่อนหลายคนถึงกับมีท่าทีเปลี่ยนไป เช่น พยายามเปลี่ยนเรื่องที่กำลังพูดคุยอยู่ บ่ายเบี่ยงไม่ยอมตอบคำถาม เป็นต้น ทำให้การสัมภาษณ์เรื่องเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ผู้ศึกษาต้องทำอย่างระมัดระวังและเป็นการสัมภาษณ์ระหว่างผู้ศึกษากับเด็กเร่ร่อนคนนั้นเท่านั้น เด็กถึงจะยอมเล่าเรื่องราวของเขาเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เขาเคยเป็น แม้ว่าปัจจุบันเขาจะหายจากโรคแล้วก็ตาม แต่ก็พยายามจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะถือว่าเป็นเรื่องน่าอาย

สาเหตุที่โรคหนองในหรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กลายเป็นโรคที่สร้างความอับอายภายในกลุ่มเด็กเร่ร่อน ก็เพราะว่าโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เหล่านี้เป็นโรคที่เกิดขึ้นกับอวัยวะเพศ และลักษณะอาการของโรคที่น่าเกลียดน่ากลัว เป็นภาพที่ไม่น่ามอง

4.4 การแสวงหาการรักษาพยาบาล (โรคหนองใน)

การป่วยเป็นโรคหนองในของเด็กเร่ร่อนหลายคนไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกวิธี ทำให้พวกเขาต้องเป็นโรคหนองในซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกลายเป็นเหมือนโรคเรื้อรัง ในการเจ็บป่วยจากโรคหนองในนั้นยังต้องเผชิญกับความเจ็บป่วยจากอาการของโรคนานถึง 1 – 3 เดือนเพราะไม่ยอมรับการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ แต่กลับทนอยู่กับโรคจนอาการทุเลาลง ซึ่งนั่นก็หมายความว่า

ว่าพวกเขาจะต้องทนกับความอึดอัดที่ต้องเก็บเรื่องราวความเจ็บป่วยเป็นความลับควบคุมกันไปด้วย อย่างเช่นในกรณีของอาหล้า ครั้งแรกที่เขาป่วยเป็นโรคหนองใน เขาพยายามรักษาด้วยตัวเองโดยการซื้อยาแก้ปวดและยาแก้อักเสบมารักษาตามอาการ เพื่อให้ความเจ็บปวดทุเลาลง ซึ่งต้องใช้เวลาราว 3 เดือนกว่าที่โรคหนองในจะไม่แสดงอาการ และเขายังเก็บเรื่องราวความเจ็บป่วยไว้เป็นความลับตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มป่วยจนถึงปัจจุบัน อาหล้าเล่าว่า

“ช่วงที่ผมเป็นหนองในผมก็ซื้อยามากิน ปวดก็กินยาแก้ปวด ถ้ามันมีหนองก็กินยาแก้อักเสบ โรคนี้มันน่ารำคาญนะพี่ กางเกงในเปลี่ยนหนองเต็มไปหมด แสบอีก ยิ่งตอนนอนนะพี่ แสบจนนอนไม่ได้เลย พลิกตัวทีก็แสบ 3 เดือนนะ พี่กลัวจะหาย ตอนนั้นอยู่กับแฟนด้วย ไม่อยากให้รู้ กางเกงในก็ต้องเอาไปซักเอง เคี้ยวแฟนจะรู้ อย่างเวลาที่เจ็บก็ต้องทำเป็นเหมือนไม่เจ็บ (เมื่อผู้ศึกษาถามถึงความกังวลใจต่อโรคอาหล้าตอบว่า) ตอนเป็นครั้งแรกนี้ ก็คิดมากนะพี่ ไม่รู้ว่ามันจะหายเมื่อไหร่ ไม่กล้าบอกแฟน กลัวคิดว่าเดี๋ยวมันก็หายเอง แต่พอเป็นได้สักเดือนกว่าๆ มันก็ไม่ค่อยเจ็บแล้ว เลยไม่ค่อยคิดมากเท่าไร เพราะคิดว่าเดี๋ยวมันก็หายละ”

อาหล้า 2553

หรือกรณีของ เค้น ที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคนานถึง 4 เดือน จนสุดท้ายตัดสินใจไปหาหมอ เค้นเล่าว่า

“ผมไม่ได้กินยาอะไรเลย ปล่อยมันหายเอง แต่มันก็ไม่หายขาดนะพี่ มันก็เป็นๆ หายๆ คือว่าเหมือนจะดีขึ้น แต่ซักรกก็เป็นมาอีก เป็นอย่างนี้นานเหมือนกันนะพี่ อืม....ประมาณ 4 เดือนได้มั้งครับ จนสุดท้ายก็ไปหาหมอที่ศูนย์กามโรคนั้นแหละครับ”

เค้น 2553

เด็กเร่ร่อนส่วนใหญ่เมื่อป่วยเป็นโรคหนองใน มักจะไม่บอกให้ใครรู้ และจะพยายามรักษาด้วยตัวเองก่อน ทั้งจากการซื้อยามารับประทาน หรือบางคนก็เลือกที่จะทนกับอาการของโรคจนอาการเริ่มทุเลาลงไปเอง เช่นอาหล้าที่ซื้อยามารับประทานเอง ซึ่งหากอาการไม่รุนแรง พวกเขาก็จะไม่ขอความช่วยเหลือจากใคร ดังที่พี่เจ้าหน้าที่มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กได้เล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า

“น้อยคนนะที่เป็นใหม่ๆ แล้วจะบอกเราเลย บางคนเป็นมาได้เดือนสองเดือน แล้วค่อยมาบอก มีครั้งหนึ่งเด็กผู้หญิงเป็นหนองใน เราก็ไม่รู้ว่าเป็น เขาก็มาที่ศูนย์ (สำนักงานมูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก – ผู้ศึกษา) แล้วมันก็มีกลิ่นเหม็นมาจากเขา เราก็ถามว่าไปทำอะไรมาเหม็นจัง ที่แรกเขาก็ไม่กล้าบอก ได้แต่ยิ้ม จนเด็กเริ่มออกไปหมด เขาก็มากระซิบบอกเราว่าเขาเป็นหนองใน เลยรีบพาไปหาหมอ หมอบอกว่าเป็นเยอะแล้ว หนองมันไหลมาเยอะมากมันอีกเสบ ยังไงก็ไม่รู้ เราก็เลยบอกเขาว่าถ้าเป็นให้รีบมาหาเรา ไม่งั้นก็ไปหาหมอที่ศูนย์ถามโรคเลย ไม่เสียเงิน เขารักษาฟรี เด็กพวกนี้นะถ้าไม่เป็น เยอะๆ เขาก็ไม่มาบอกเรานะ บางทีก็รู้จากเพื่อนๆ เขานั่นแหละ ที่มาบอกเรา พอรู้เราก็รีบพาไปหาหมอ ไม่งั้นจะเป็นกันอีกหลายคน อย่างถ้าเป็นนะบางทีเดือนเดียวเป็นกัน 10 คนเลยก็มี แล้วที่เราไม่รู้อีกนะ ถ้าเป็นมันก็จะวนเวียนในกลุ่มเดียวกันนี้แหละ เพราะเขามันก็จะเวียนๆ เด็กในกลุ่มนั้นแหละ อย่างไปกับเด็กคนนี้เสร็จก็ให้เด็กแนะนำคนต่อไปให้ โรคมันก็เลยกระจายอยู่ในกลุ่มเร็วมาก”

เจ้าหน้าที่อาสาพัฒนาเด็ก 2553

สาเหตุหนึ่งที่เด็กเร่ร่อนไม่เข้ารับการรักษามาจากแพทย์ ก็เพราะพวกเขากลัววิธีการรักษา เนื่องจากในกลุ่มของเด็กเร่ร่อนมีเรื่องเล่าถึงวิธีการตรวจโรคหนองในของโรงพยาบาลหรือศูนย์กามโรคอย่างหนาหูว่า ในการตรวจแต่ละครั้งหมอมจะใช้เหล็กปลายแหลมแทงเข้าไปในรูท่อนปัสสาวะเพื่อนำหนองมาตรวจ หรือบางแหล่งข่าวก็บอกว่าจะใช้เหล็กปลายแหลมฉีดยาไฟแทงเข้าไปเพื่อที่จะนำหนองออกมาตรวจ ซึ่งความเชื่อนี้ทำให้เด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในหลายคนไม่กล้าเข้ารับการรักษามาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เช่นในกรณีของปิง บอกกับผู้ศึกษาว่า เรื่องเล่าเหล่านี้ทำให้เขาไม่อยากเข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์

“ที่ผมไม่อยากไปหาหมอ เพราะกลัวจะโดนเหล็กแทงเข้าไปนี่แหละพี่ คิดแล้วเสียว หึ... ไม่เอาหรอกพี่ หายามากินเองดีกว่า ผมเป็นมา 2 – 3 ครั้งละปล่อยทิ้งไว้มันก็หายเองนะพี่”

ปิง 2553

แต่เมื่อสถานการณ์บังคับ เช่น เจ้าหน้าที่มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กทราบหรืออาการโรคหนองในเริ่มรุนแรงขึ้น พวกเขาก็ต้องจำใจรับการรักษาจากแพทย์ ถึงแม้ว่าจะกลัวและอายก็ตาม โดยที่

พวกเขาจะเข้ารับการรักษาโรคจากศูนย์กามโรคเขต 10 เชียงใหม่ แทนได้เล่าประสบการณ์ในการ
รับการรักษาโรคหนองในจากศูนย์กามโรคให้ผู้ศึกษาฟังว่า

“ก่อนไปที่ศูนย์กามโรค ผมก็อายนะพี่ กลัวด้วย กลัวหมอเขาถามแล้วผมไม่รู้
จะตอบอะไร อายไม่กล้าบอก แล้วผมก็กลัวอีกอย่างหนึ่ง กลัวเขาจะเอาเหล็ก
มาทิ่มที่ไอนั้นผม เพราะเพื่อนบอกว่าเขาจะเอาเหล็กมาทิ่มเข้าไป เอาหนอง
ไปตรวจว่าเป็นหนองในแท้หรือเทียม บางคนก็บอกว่าเอาเหล็กกลนไฟแล้ว
เอามาทิ่ม ผมก็กลัว แต่พอไปถึงเขาก็เอาเหล็กมาตักหนองหนองไปตรวจก็
เจ็บเหมือนกันนะพี่ แต่ก็น้อยกว่าที่คิดไว้ ตอนนั้นหมอก็ถามว่าไปทำอะไร
มาถึงเป็นหนองในได้ ผมก็บอกว่าไม่ได้ทำอะไร แล้วหมอก็ถามว่าผมทำงาน
อะไร ผมก็บอกว่าผมทำงานที่บาร์ หมอเขาคงเข้าใจครับ หมอก็ถามว่ามี
เพศสัมพันธ์บ่อยไหม ผมก็พยักหน้า ไม่กล้าตอบเขาพี่ กลัวโดนตำ หมอ
ก็บอกว่าทำไมถึงมีบ่อย เด็กอยู่เลย ผมก็ไม่ได้ตอบอะไร ยิ้มอย่างเดียวเลยพี่
แล้วหมอก็บอกว่าทำไมไม่ป้องกัน ผมก็ยิ้มๆ ไม่ได้ตอบอะไร หมอก็บอกว่า
คราวหน้าถ้าจะมีอะไรกับใครให้ป้องกัน จากนั้นเขาก็ให้กินยา 4 เม็ด แล้ว
ก็ตอนเย็นอีก 4 เม็ด แล้วหมอก็นัดให้ไปหาอีกครั้ง ผมก็ไม่ได้ไปเพราะมันหาย
แล้ว”

แมน 2553

หรือในกรณีของอาหล้า การป่วยเป็นโรคหนองในครั้งที่ 2 นั้นเขาได้เข้ารับการรักษาที่
ศูนย์กามโรค ด้วยเหตุเพราะเจ้าหน้าที่มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กพาไปรักษา ทั้งๆ ที่เขาคิดว่าเขาสามารถ
รักษาโรคเองได้ โดยการไปซื้อยาจากร้านขายยามารับประทาน อาหล้าเล่าประสบการณ์และ
ความรู้สึกต่อการรักษาว่า

“วันนั้นผมเพิ่งไปหาหมอที่ศูนย์กามโรคมาพี่ พอไปถึงเขาก็ให้เราอด
กางเกง หมอบอกปั๊บบอกก็ถอดเลย ไม่อาย เป็นหมอผู้หญิงด้วย เขาถามว่าไป
ทำยังไงให้ติดมา ผมก็บอกว่าผมติดมาจากแฟนครับ แล้วแฟนไปเป็นมาได้
ยังไง ผมก็บอกว่าไม่รู้ครับ หมอก็บอกว่าทำไมไม่ใช้ถุงยาง ผมก็ตอบไปว่า
ตอนนั้นมันไม่มีถุงยางครับ ตอนนั้นผมไม่รู้สึกลายแต่รู้สึกกลัวมากกว่า
เพราะเพื่อนผมหลายคนมันบอกว่า หมอเขาจะเอาเหล็กแหลมจิ้มลงไป
(แล้วเขาก็ทำมือชี้ไปที่อวัยวะเพศของเขา) ผมกลัวเหล็กที่มากกว่าอายอีกพี่
อายนี้ไม่อยากจะเท่าไร ตอนหมอเอาเหล็กที่มกลงไปนะพี่ ผมเกร็งทั้งตัวเลย

เสียว (พร้อมกับทำท่าเกร็งตัว) หมอก็บอกไม่ต้องเกร็ง มันไม่เกร็งไม่ได้พี่มัน
เสียว พอหมอตรวจเสร็จก็รอรับยาครับ”

อาหล้า 2553

เมื่อถามว่า หมอรู้ไหมว่าพวกเขาคือเด็กเรื้อรังและทำอาชีพขายบริการ เด็กทุกคนตอบว่า “ไม่รู้ครับ” เพราะก่อนการเข้ารับการรักษา พวกเขาถูกชักถามประวัติเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และด้วยการแต่งตัวสะอาด ดูไปแล้วก็เหมือนกับเด็กวัยรุ่นทั่วไป ทำให้การถูกมองว่าเป็นเด็กเรื้อรัง จึงถูกมองข้ามไป เหลือเพียงการถูกมองว่าเป็นเด็กสำส่อน หรือเป็นเด็กขายบริการทางเพศ เพราะด้วยความที่อายุน้อย แต่กลับต้องป่วยเป็นโรคหนองใน โรคที่ถูกให้ความหมายว่าสำส่อน ทำให้พวกเขามักถูกมองว่าเป็นเด็กไม่ดี เช่นในกรณีของแมนที่ถูกหมอถามด้วยความสงสัยว่า “ตัวแกนี้ทำไมถึงเป็นหนองใน” ซึ่งในขณะนั้นเขาอายุเพียง 15 ปี และถูกชักถามว่าไปติดโรคนี้มาได้อย่างไร จนเขาบอกว่าเขาทำงานที่บาร์ จึงทำให้หมอพอจะเข้าใจได้ว่าเขาเป็นโรคหนองในได้อย่างไร หรือในกรณีของปุ่น ที่หมอก็ทราบว่าเขาทำอะไร เพราะเขาบอกกับหมอว่าเขาทำงานที่บาร์แถวท่าแพ

“เวลาที่ผมเป็นหนองใน ผมก็ไปหาหมอที่ศูนย์กามโรคเลยพี่ ก่อนไปตรวจ เขาก็ถามว่าทำงานอะไร ผมก็บอกว่าผมทำงานที่บาร์แถวท่าแพ หมอเขาก็กรู๊นๆ พี่ แรกๆ ที่ไปหาหมอ เขาก็ว่าๆ เหมือนกัน ว่าทำไมไม่ป้องกัน หลังๆ นี่เริ่มไม่ค่อยว่าอะไรแล้วพี่ เจอหน้าก็ส่ายหัวอย่างเดียว หมอคงคิดในใจพี่ ว่าไอ้เนี่ยมาอีกแล้ว เขาก็เอาถุงยางให้มานะพี่ แต่วันสองวันก็หมด เราทำอาชีพแบบนี้ เงินก็ไม่ค่อยมี จะเอาเงินที่ไหนไปซื้อถุงยาง ถ้าไม่ได้ที่แจกก็ไม่ค่อยได้ใช้หรอกพี่”

ปุ่น 2553

ถึงแม้ว่าเขาจะถูกมองในฐานะเด็กไม่ดี แต่ก็ไม่ได้ถูกกีดกัน หรือถูกเลือกปฏิบัติจากแพทย์หรือหมอแต่อย่างใด แต่กลับถูกมองว่าเป็นเด็กสำส่อนมากกว่า เด็กเรื้อรังหลายคนที่ได้รับการรักษาโรคหนองใน มักถูกเจ้าหน้าที่บุคลากรทางการแพทย์เตือนอยู่เสมอ มีเจ้าหน้าที่หลายคนมักถามด้วยความสงสัยว่า ทำไมเด็กตัวเท่านี้ถึงเป็นโรคหนองในได้

“ตอนไปตรวจหมอก็ถามผมว่า ทำไมถึงเป็นหนองในได้ไปทำอะไรมา ตัวแกนี้เป็นได้ไง เขาคงเห็นผมยังเด็กอยู่มั้งพี่ เขาก็ถามอีกว่า พ่อแม่รู้ไหมที่เป็น ผมก็บอกว่าผมไม่ได้อยู่กับพ่อกับแม่”

แมน 2553

ในการรักษาโรคหนองในของศูนย์กามโรคหลังจากการให้ยาในการรักษาครั้งแรกแล้ว จะมีการนัดมาตรวจซ้ำอีกครั้งเพื่อดูว่าหายจากโรคอย่างสนิทแล้วหรือไม่ แต่ทว่าเด็กเร่ร่อนแทบทุกคน ที่ได้รับการรักษาครั้งแรกแล้วอาการของโรคทุเลาลง หรือไม่มีอาการของโรคแล้ว พวกเขาก็มักจะไม่ได้ไปตรวจครั้งที่ 2 โดยหลายคนให้เหตุผลว่า “ก็มันหายแล้ว” และจากการสัมภาษณ์เด็กเร่ร่อนที่ป่วย และเคยป่วยเป็นโรคหนองใน ทุกคนที่เข้ารับการรักษาจากศูนย์กามโรค ทุกคนไม่ได้ไปตามนัดตรวจซ้ำในครั้งที่สองเลย จึงทำให้เด็กหลายคนกลับมาเป็นหนองในซ้ำอีกครั้ง

4.5 ความเชื่อเรื่องโรคหนองในของเด็กเร่ร่อน

การให้ความหมายของโรคหนองใน ในกลุ่มคนทั่วไปแล้วโรคหนองในอาจถูกให้ความหมายว่า โรคของคนสำส่อน มักมากในกาม หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ แต่ในกลุ่มของเด็กเร่ร่อนนั้นกลับให้ความหมายของโรคที่ต่างไป พวกเขาไม่ได้มองว่าโรคหนองในเป็นโรคของคนสำส่อน แต่พวกเขากลับมองว่าโรคหนองในเป็นโรคของคนที่มีเพศสัมพันธ์อย่างสกปรก เช่น ฝ่าไฟแดง (มีเพศสัมพันธ์ขณะเพศหญิงมีประจำเดือน) มีเพศสัมพันธ์ทางทวารที่ไม่สะอาด หรือเกิดจากการไม่รักษาความสะอาดบริเวณอวัยวะเพศ จึงทำให้เป็นโรคหนองใน จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับโรคหนองใน เด็กทุกคนเข้าใจว่าโรคหนองในสามารถเกิดขึ้นได้เอง โดยที่คนนั้นไม่จำเป็นต้องรับเชื้อจากใคร แต่เป็นเพราะคนนั้นสกปรกหรือมีเพศสัมพันธ์ที่สกปรกก็ทำให้เกิดเป็นโรคหนองในได้ และโรคหนองในสามารถแพร่เชื้อได้หากมีเพศสัมพันธ์ร่วมกัน ซึ่งความเชื่อนี้มีส่วนผิดในส่วนของความเชื่อที่กล่าวว่าโรคหนองในสามารถเกิดขึ้นได้เอง ซึ่งแท้จริงแล้วโรคหนองในไม่สามารถเกิดขึ้นได้เอง แต่เป็นโรคที่เกิดจากการรับเชื้อ ในกรณีของแชมป์ซึ่งเชื่อว่าโรคหนองในที่เขาเป็นทุกครั้งเกิดจากการฝ่าไฟแดง

“ผมว่าที่ผมเป็นหนองใน เพราะผมไปฝ่าไฟแดง(มีเพศสัมพันธ์ขณะเพศหญิงมีประจำเดือน) ถ้าผมฝ่าไฟแดงเมื่อไหร่ละ อีกวันสเปบขึ้นมาทันที มันคงสกปรกแน่ๆ อย่างตอนผมเป็นครั้งแรกผมบอกแฟน แฟนผมมันก็ด่าผมจ๋า ก็มาฝ่าไฟแดงหาคนเดียวล่อ (มึงนี่มัน โง่มาฝ่าไฟแดงกูเองทำไม – ผู้ศึกษา)”

แชมป์ 2553

ด้วยความเชื่อดังกล่าวทำให้โรคหนองในถูกเข้าใจว่าเป็นโรคของคนสกปรกไปด้วย และคนที่เป็นนั่นก็เป็นคนสกปรก ไม่เพียงแต่การฝ่าไฟแดงเท่านั้น ยังมีความเชื่ออีกว่า หากหลังจากมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้วไม่ทำความสะอาดอวัยวะเพศ ก็อาจทำให้เป็นโรคหนองในได้เช่นกัน เช่นใน

กรณีของนัท ที่แม้ว่าเขาจะไม่เคยเป็นโรคหนองใน เขาก็เชื่อว่าหากหลังจากมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้ว ไม่ทำความสะอาดอวัยวะเพศก็จะทำให้เป็นโรคหนองในได้เช่นกัน

“ถ้ามีอะไรกันเสร็จแล้วไม่ล้าง ใช้นั่นนะพี่ ผมว่ามีสิทธิ์เป็นหนองในได้เลย นะ มันสกปรกนะตรงนั้นหนะ ยิ่งไปเอาตรงตุ่มนะพี่ ถ้าไม่ใส่ถุงด้วยแล้ว ยี่....สกปรก ผมนี่เสร็จแล้วก็อาบน้ำเลย ล้างตลอด เพราะผมล้างตลอดใน ผมเลยไม่เป็นหนองใน อีกอย่างผมใส่ถุงยางทุกครั้งเลย ถ้าไปกับแขกนะ”

นัท 2553

นอกจากความเชื่อเรื่องของการเกิดโรคหนองในที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ที่สกปรก แล้ว เด็กหลายคนยังเชื่อว่าหากเป็นโรคหนองในหลายครั้ง จะทำให้เป็นโรคเอดส์ได้ เนื่องจากเด็กเร่ร่อนหลายคนมีประสบการณ์พบเจอกับคนรู้จักที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ ที่ผู้ป่วยโรคเอดส์เหล่านั้น มักจะป่วยเป็นโรคหนองในควบคู่กันไปด้วย หรือมาจากเรื่องเล่าภายในกลุ่ม ว่าผู้ที่ป่วยเป็นโรคเอดส์นั้น ก่อนที่จะป่วยเป็นโรคเอดส์จะป่วยด้วยโรคหนองในก่อนหลายครั้งก่อนจะเป็นโรคเอดส์ ทำให้พวกเขาเชื่อไปอย่างนั้น เด็กเร่ร่อนหลายคนถามผู้ศึกษาด้วยท่าทางเอาจริงเอจัง เช่นที่อาหล้า เคยถามกับผู้ศึกษาว่า

“ผมถามหน่อยได้ไหมพี่ ถ้าเป็น โรคหนองในบ่อยๆ จะเป็นเอดส์ใช่หรือเปล่า”

อาหล้า 2553

หรือแซมปีที่เชื่ออย่างสนิทใจว่าหากเป็นโรคหนองในบ่อยๆ จะเป็นโรคเอดส์

“มีเพื่อนผมคนหนึ่งพี่ ประมาจารย์หนองใน มันเป็นหนองในประมาณ 28 – 29 ครั้งแล้วมั้งครับพี่ มันบอกว่าถ้ามันเป็นถึง 40 ครั้ง มันยอมตาย ผมว่าคงไม่ถึง 40 ครั้งคงจะเป็นเอดส์ตายไปก่อนแล้ว ผมก็กลัวอยู่นะพี่ ผมเป็นมา 9 ครั้งแล้ว ถ้ายังเป็นอีกเรื่อยๆ นี่ผมเป็นเอดส์ตายแน่”

แซมปี 2553

ไม่เพียงของกรณีของอาหล้าและแซมปีเท่านั้นที่เชื่อว่าหากเป็นโรคหนองในบ่อยๆ จะทำให้เกิดโรคเอดส์ แต่ยังมีกรณีของแมนและอาชิง ที่ผู้ศึกษาเคยถามเขาว่าหากเป็นโรคหนองในบ่อยๆ จะทำให้เป็นโรคเอดส์ได้ ทั้งสองตอบกับผู้ศึกษาว่า “ใช่” เพราะเขาเคยได้ข่าวจากเพื่อนๆ เด็กเร่ร่อนในกลุ่มว่า หากเป็นโรคหนองในบ่อยๆ จะทำให้เป็นโรคเอดส์ แต่สำหรับแมนและอาชิง ยังไม่มั่นใจ

ว่าข่าวลือหรือความเชื่อเหล่านั้นจะเป็นเรื่องจริง เพราะเขาเคยได้รับความรู้จากการทำกิจกรรมให้
ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของมูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กว่า โรคหนองในกับโรคเอดส์ไม่มี
ความเกี่ยวเนื่องกัน แต่สาเหตุการติดเชื้อคือการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันเช่นเดียวกัน แต่ก็เพราะ
เรื่องเล่าหรือความเชื่อภายในกลุ่มทำให้ทั้งสองคนเกิดความลังเล

“ผมก็ไม่ว่าที่เขามาจะจริงไหมนะพี่ แต่ทางที่ดีก็อย่าเป็นหนองในบ่อย
ดีกว่า กลัว หนองในมันยังคืนะพี่กินยาละก็หาย แต่เอดส์นี่สิ ทำยังไงก็ไม่
หาย ตายอย่างเดียว”

อาชิง 2553

4.6 ผลกระทบจากโรคหนองใน

ถึงแม้ว่าโรคหนองในจะไม่ใช่วิถีโรคที่แสดงออกทางกายภาพได้อย่างชัดเจนเช่นโรคเรื้อน
แต่โรคหนองในก็เป็นโรคที่ถูกสังคมให้ความหมายไปในแง่ลบว่า เป็นโรคของคนสำส่อน มักมาก
ในกาม เป็นโรคที่มีอาการเกิดขึ้นกับอวัยวะเพศที่ควรเป็นส่วนที่ลับที่สุดของร่างกาย แม้ว่าในสังคม
ของเด็กเร่ร่อน โรคหนองในจะไม่ได้ถูกให้ความหมายเช่นที่สังคมได้ให้ความหมายไว้ แต่
โรคหนองในภายในกลุ่มเด็กเร่ร่อน กลับถูกให้ความหมายว่าเป็นโรคของคนสกปรก การมี
เพศสัมพันธ์อย่างสกปรก ซึ่งเด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในหลายคน เมื่อป่วยจะพยายามปกปิด
ความเจ็บป่วยนั้นไว้ และแม้ว่าการประคับประคองการป่วยจากโรคหนองในภายในกลุ่มเด็กเร่ร่อน
จะไม่รุนแรงเท่าสังคมภายนอกก็ตาม แต่ความเจ็บป่วยจากโรคหนองในก็สร้างความอึดอัดให้กับ
พวกเขาไม่น้อย เพราะโรคหนองในในกลุ่มของเด็กเร่ร่อนนั้นถูกให้ความหมายไปถึงโรคที่สกปรก
การมีเพศสัมพันธ์ที่สกปรก จนไปถึงการให้ความหมายถึง “ความชวย” หรือโชคไม่ดี

การป่วยเป็นโรคหนองในของเด็กเร่ร่อนจึงไม่ใช่เป็นการถูกประคับประคองจากคนภายนอก
กลุ่ม แต่เป็นการถูกประคับประคองจากภายในกลุ่มเด็กเร่ร่อนด้วยกันเอง เพราะจากการที่คนภายนอก
กลุ่มเด็กเร่ร่อนนั้น ไม่สามารถรับรู้ได้ว่า เด็กคนไหนที่กำลังป่วยหรือเคยป่วยเป็นโรคหนองใน จึง
ทำให้การประคับประคองจากสังคมภายนอกกลุ่มไม่เกิดขึ้น แต่การรับรู้ถึงความเจ็บป่วยจากโรคหนอง
ใน กลับเกิดขึ้นภายในกลุ่มของเด็กเร่ร่อน หากเด็กคนใดที่ป่วยเป็นโรคหนองในแล้วมีเพื่อนรู้ข่าว
นั้นก็จะถูกกระจายไปอย่างรวดเร็วจากการนำเรื่องความเจ็บป่วยนั้นมาลือภายในกลุ่ม ซึ่งสร้างความ
อับอายให้เด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในไม่น้อย ทำให้เด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในมักเก็บ
ความเจ็บป่วยนั้นไว้เป็นความลับ เพราะกลัวจะถูกเพื่อนภายในกลุ่มลือ แม้ว่าจะเป็นการลือเพื่อ
ความสนุกสนานก็เป็นการสร้างความอับอายขายหน้าให้กับพวกเขาไม่น้อย เช่นที่แมน เคยบอกกับผู้
ศึกษาว่า “ทางที่ดีถ้าเป็นแล้วอย่าให้คนอื่นรู้ดีกว่า เบื่อฟังมันเอาไปลือกัน”

แม้ว่าการประทับตราภายในกลุ่มเด็กเรื้อรังเกี่ยวกับโรคหนองในจะไม่รุนแรงถึงขั้นขับไล่ออกจากกลุ่ม หรือเลิกคบกับเด็กเรื้อรังที่ป่วยเป็นโรคหนองใน แต่ก็พอทำให้เด็กที่เป็นนั้นรู้สึกอับอายได้ ทำให้เด็กเรื้อรังหลายคนที่ป่วยเป็นโรคหนองใน พยายามที่จะเก็บเรื่องโรคหนองในไว้เป็นความลับ โรคหนองในนั้นไม่เพียงสร้างความอับอายหรือความลำบากรบกวนใจให้กับเด็กเรื้อรังเท่านั้น แต่ทว่าโรคหนองในยังส่งผลกระทบต่อรายได้ของพวกเขาด้วยเช่นกัน เนื่องจากอาการของโรคที่มีความเจ็บปวดบริเวณอวัยวะเพศ ทำให้ไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ นอกจากนี้แล้ว พวกเขายังกลัวว่าแขกจะรู้ถึงการเจ็บป่วยของเขา แล้วจะเสียแขกไป และจะไม่ถูกเรียกใช้บริการอีก เช่น ในกรณีของแมน เมื่อเขาป่วยด้วยโรคหนองใน เขาต้องปิดไม่ให้แขกรู้ เขาจึงงดการมีเพศสัมพันธ์กับแขกทำได้เพียงการช่วยตัวเองให้กับแขกเท่านั้น ซึ่งในการบริการลักษณะเช่นนี้จะได้รายได้น้อยกว่าการมีเพศสัมพันธ์อยู่มาก (การช่วยตัวเองให้กับแขกจะได้รายได้ประมาณ 300 – 500 บาท ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับแขกจะได้รายได้ครั้งละ 1,500 – 2,000 บาท)

“ไม่ไหวพี่ มันเสบ เลยได้แต่ไปชักว่าวให้แขกเฉยๆ ถ้าให้หยุดไปเลยก็ไม่มีตังค์ใช้อีก เลยต้องทำ แต่ถ้ามันปวดมากๆ ก็หยุดนะ ทำได้ก็ทำ เอาเงินไว้ก่อน”

แมน 2553

หรือในกรณีของอาชิง เมื่อเขาป่วยเป็นโรคหนองใน เขาต้องหยุดขายบริการทางเพศ เพราะกลัวจะเสียลูกค้าและทนต่อการเจ็บปวดบริเวณอวัยวะเพศไม่ไหว

“พอรู้ว่าเป็นที่ไม่หาแขกเลยพี่ กลัวมันจะเป็นมากกว่าเดิม แล้วมันก็เสบในลำกล้อง (ท่อปัสสาวะ) มากเลยครับ ก็เลยหยุดหาแขกก่อน”

อาชิง 2553

แต่ก็เชื่อว่าเด็กทุกคนที่เป็นโรคหนองในแล้วต้องหยุดหาแขก ยังคงมีเด็กส่วนน้อยที่ยังหาแขกอยู่ถึงแม้ว่าจะป่วยเป็นโรคหนองใน เช่นกรณีของปิงถึงแม้ว่าจะป่วยเป็นโรคหนองใน เขาก็ยังไม่หยุดที่จะหาแขก

“ผมว่าตอนเป็นหนองในแล้วมีอะไรกันมันมันส์ดีพี่ มันเจียนดี ตอนผมเป็นผมก็ไม่หยุดหาแขกนะ พอเข้าห้องไปก็ปิดไฟแล้วพี่ มันมืดไม่เห็นหรอกแขกมันก็ไม่รู้แหละพี่ อีอย่างผมใส่ถุงยางด้วยหนองมันเลยไม่ไหลมา”

ปิง 2553

จากการใช้ชีวิตของเด็กเร่ร่อนในย่านท่าแพ ทั้งสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ค่านิยม สังคมฯลฯ ที่เสี่ยงและล่อแหลมต่อการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้เด็กเร่ร่อนหลายคนป่วยและเคยป่วยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคหนองใน ซึ่งจากการป่วยเป็นโรคหนองในนั้น ได้สร้างผลกระทบให้กับเด็กเร่ร่อนมากมาย ทั้งเรื่องของความอึดอัดที่ต้องเก็บความเจ็บป่วยเป็นความลับ ความเครียดจากการไม่กล้ารับการรักษายาบาล ความทุกข์ทรมานจากอาการของโรค ผลกระทบต่อการหาแขกและรายได้ และด้วยอายุที่ยังน้อย แต่ต้องป่วยเป็นโรคหนองใน โรคที่ถูกให้ความหมายจากสังคมไปว่า เป็นโรคของคนสำส่อนทางเพศ ทำให้เด็กเหล่านี้ถูกมองไปว่าเป็นเด็กไม่ดี เป็นปัญหาของสังคมที่ไม่ได้รับการแก้ไข

กล่าวโดยสรุป ในบทนี้ผู้ศึกษาพยายามอธิบายถึงการใช้ชีวิตของเด็กเร่ร่อนภายใต้การถูกประทัณฑ์ตรา ทั้งจากความเป็นเด็กเร่ร่อนและการเป็นผู้ป่วยเป็นโรคหนองใน ถึงแม้ว่าผู้ศึกษาได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า เด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะถูกสังคมประทัณฑ์ตราและให้ความหมายไปในแง่ลบที่เห็นได้อย่างชัดเจน แต่เมื่อผู้ศึกษาเก็บข้อมูลภาคสนามเสร็จสิ้นแล้วพบว่า เด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในกลับไม่ได้ถูกสังคมประทัณฑ์ตราอย่างชัดเจนอย่างที่คิดตั้งสมมุติฐานไว้ เพราะโรคหนองในเป็นโรคที่มีอาการเกิดขึ้นบริเวณอวัยวะเพศที่ลับเฉพาะบุคคล ทำให้สังคมไม่สามารถรับรู้ถึงความเจ็บป่วยนั้นได้ แต่ทว่าการประทัณฑ์ตรานั้นกลับเกิดขึ้นในกลุ่มของเด็กเร่ร่อนด้วยกันมากกว่า ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่การล้อกันภายในกลุ่มเท่านั้น แต่นั่นก็สร้างความอับอายให้กับเด็กเร่ร่อนที่ป่วยเป็นโรคหนองในไม่น้อย ส่งผลให้เมื่อเด็กเร่ร่อนป่วยเป็นโรคหนองในจึงมักจะพยายามปกปิดความเจ็บป่วยนั้นเอาไว้

นอกจากการเข้าไปศึกษาถึงการใช้ชีวิตของเด็กเร่ร่อนภายใต้การประทัณฑ์ตราทางสังคมแล้ว งานชิ้นนี้ยังต้องการที่จะเข้าไปศึกษาถึงการแสวงหาการรักษาพยาบาลของเด็กเร่ร่อนที่ป่วยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งพบว่าการแสวงหาการรักษาพยาบาลของเด็กเร่ร่อนที่ป่วยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (โรคหนองใน) พวกเขาต่างพบเจอกับปัญหามากมาย ทั้งจากการไม่มีความรู้เรื่องโรคหนองใน ไม่รู้วิธีการรักษาที่ถูกวิธี ปัญหาจากความกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว การรับการรักษาโรคหนองในจากศูนย์กามโรคไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ แต่เด็กเร่ร่อนหลายคนไม่ทราบ หรือบางคนก็กังวลกับวิธีการตรวจรักษาจากแพทย์ ที่จะต้องถูกเหลืกแหลมแทงเขาไปในท่อปัสสาวะเพื่อนำหนองออกมาตรวจ แต่ความกังวลที่สุดคือ ความกังวลจากการกลัวว่าเรื่องความเจ็บป่วยจากโรคหนองในของตนจะถูกแพร่กระจายข่าว จนทำให้เพื่อนนำมาล้อเป็นทีน้าอับอาย ส่งผลให้เด็กเร่ร่อนแทบทุกคน เมื่อป่วยเป็นโรคหนองในแล้วมักจะปกปิดเป็นความลับและไม่กล้าขอคำปรึกษาจากใคร เช่นในกรณีของอาหล้าเมื่อป่วยเป็นโรคหนองในแล้วไม่กล้าขอคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากใคร โดยการซื้อยาแก้อักเสบและยาแก้ปวดมารับประทานเพื่อรักษาโรคเอง

หนองใน หรือเด็กบางคนที่พยายามปกปิดจนทำให้โรคหนองในจนอาการของโรครุนแรงมากขึ้น จนสุดท้ายต้องเข้าไปขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิต่างๆ ที่เข้ามาช่วยเหลือเด็กเร่ร่อน เพื่อให้พาตนไปรับการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved